Η ΛΙΜΝΗ

ΤΟΥ

ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

ΠΟΙΗΜΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ

ΥΠΟ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ (1864),
ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ (1870), ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΑΣΟΥΣΑ (1872)
ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ (1878).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΠΕΡΡΗ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
1878

LE LAC

PAR

LAMARTINE

Ainsi, toujours poussés vers de nouveaux rivages,
Dans la nuit éternelle emportés sans retour,
Ne pourrons-nous jamais sur l'océan des âges
Jeter l'ancre un seul jour?

O lac! l'année à peine a fini sa carrière,
Et près des flots chéris qu'elle devait revoir,
Regarde! je viens seul m'asseoir sur cette pierre
Où tu la vis s'asseoir!

Tu mugissais ainsi sous ces roches profondes;
Ainsi tu te brisais sur leurs flancs déchirés;
Ainsi le vent jetait l'écume de tes ondes
Sur ses pieds adorés.

Un soir, t'en souvient-il? nous voguions en silence;
On n'entendait au loin, sur l'onde et sous les cieux,
Que le bruit des rameurs qui frappaient en cadence
Tes flots harmonieux.

Tout à coup des accens inconnus à la terre
Du rivage charmé frappèrent les échos:
Le flot fut attentif, et la voix qui m'est chère
Laissa tomber ces mots:

« O temps! suspends ton vol; et vous, heures propices,
» Suspendez votre cours :
» Laissez-nous savourer les rapides délices
» Des plus beaux de nos jours!

» Assez de malheureux ici-bas vous implorent,
» Coulez, coulez pour eux;
» Prenez avec leurs jours les soins qui les dévorent;
» Oubliez les heureux.

» Màis je demande en vain quelques momens encore;
» Le temps m'échappe et fuit;
» Je dis à cette nuit : Sois plus lente, et l'aurore
» Va dissiper la nuit.

» Aimons donc, aimons donc; de l'heure fugitive,
» Hâtons-nous, jouissons!
» L'homme n'a point de port, le temps n'a point de rive;
» Il coule, et nous passons! »

Temps jaloux, se peut-il que ces momens d'ivresse
Où l'amour à longs flots nous verse le bonheur
S'envolent loin de nous de la même vitesse
Que les jours du malheur?

Eh quoi! n'en pourrons-nous fixer au moins la trace?
Quoi, passés pour jamais! quoi! tout entiers perdus!
Ce temps qui les donna, ce temps qui les efface,
Ne nous les rendra plus!

Éternité, néant, passé, sombres abîmes,
Que faites-vous des jours que vous engloutissez?
Parlez : nous rendrez-vous ces extases sublimes
Que vous nous ravissez?

O lac! rochers muets! grottes! forêts obscures!
Vous que le temps épargne ou qu'il peut rajeunir,
Gardez de cette nuit, gardez, belle nature,
Au moins le souvenir!

Qu'il soit dans ton repos, qu'il soit dans tes orages,
Beau lac, et dans l'aspect de tes riants coteaux,
Et dans ces noirs sapins, et dans ces rocs sauvages
Qui pendent sur tes eaux!

Qu'il soit dans le zéphir qui frémit et qui passe,
Dans les bruits de tes bords par tes bords répétés,
Dans l'astre au front d'argent qui blanchit ta surface
De ses molles clartés!

Que le vent qui gémit, le roseau qui soupire,
Que les parfums légers de ton air embaumé,
Que tout ce qu'on entend, l'on voit ou l'on respire,
Tout dise : Ils ont aimé!

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ

(**1864**).

Οὕτως ἀεὶ ὠθούμενοι εἰς νέας παραλίας,
Καὶ εἰς νυκτῶν φερόμενοι αἰθέρα σκοτεινὸν,
Δὲν θ' ἀγκυροβολήσωμεν, ἔστω στιγμὰς βραχείας,
Εἰς τῶν ἐτῶν τὸν ἄπειρον ποτὲ ὠκεανὸν;

Ὦ λίμνη, μόλις ἤνυσε τὸν δρόμον του ὁ χρόνος,
Καὶ παρ' αὐτὰ τὰ νῶτά σου τὰ τόσον προσφιλῆ μου,
Ἰδέ,... ἦλθον καὶ κάθημαι ἐπὶ τοῦ λίθου μόνος,
Ὅπου τὴν εἶδες ἄλλοτε νὰ κάθηται μαζύ μου!

Οὕτω τοὺς βράχους ἔδαιρον τὰ κύματά σου λάβρα,
Κατὰ τῶν ἀποτόμων των θραυόμενα πλευρῶν,
Καὶ τὸν ἀφρόν των τὸν λευκὸν προσπνέουσα ἡ αὖρα,
Οὕτω πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῆς ἔῤῥιπτε τῶν ἁβρῶν.

Ἐπλέομεν ἐν σιωπῇ ὁμοῦ,... ἦτον ἑσπέρα!
Τὸ ἐνθυμεῖσαι; — σιωπὴ μαγευτικὴ, βαθεῖα,
Τὸ κῦμά σου ἐκάλυπτε καὶ τὸν γλαυκὸν αἰθέρα,
Καὶ κώπης που τὴν ἔκοπτε γλυκεῖα ἁρμονία.

Πλὴν αἴφνης θεῖοι, ἄγνωστοι ἐπὶ τῆς γῆς μας τόνοι,
Τῆς ὄχθης σου ἠξήγειραν ἐκθάμβους τὰς ἠχοῦς,
Κ' ἐνῷ αὐτὰ τὸ χεῖλός της τ' ὡραῖον ἐπεφώνει,
Εἰς τοὺς βαθεῖς του ἔτρεμε τὸ κῦμά σου μυχούς:

«Χρόνοι, μὴ σπεύδετε, καὶ σεῖς, στιγμαὶ τῶν εὐδαιμόνων
» Ὡρῶν μας, ὦ σταθῆτε!
» Τῶν ἡδειῶν μας ἡμερῶν ν' ἀπογευθῶμεν μόνον
» Ἐπὶ μικρὸν ἀφῆτε!

» Τὴν ταχυτέραν πτῆσίν σας πλῆθος δυστήνων ὄντων
» Θερμῶς ἐπικαλεῖται...
» Φύγετε, καὶ μὲ σᾶς τὸ πῦρ ἂς φύγῃ τῶν στηθῶν των·
» Τοὺς ἄλλους λησμονεῖτε!...

» Πλὴν φεῦ! ὀλίγας κἂν στιγμὰς ἔτι αἰτῶ ματαίως,
» Ὁ χρόνος τὰς ἀρνεῖται.
» Σβύνουσι τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ, ἰδέ! κ' ἐγώ: « βραδέως,
» Τοῖς ἔλεγον, χωρεῖτε ».

» Λοιπὸν ἐρῶμεν, σπεύσωμεν τὸν χρόνον νὰ χαρῶμεν,
» Ὁ χρόνος δὲν κρατεῖται!
» Ἄνορμος πλέει, ἄνορμοι κ' ἡμεῖς μαζὺ περῶμεν,
Ἀθρόοι παροδῖται.»

Χρόνοι ζηλότυποι, ὤ! πῶς στιγμαὶ εὐδαιμονίας,
Καθ' ἃς γευόμεθ' ἄφθονα τοῦ ἔρωτος τὰ δῶρα,
Ὢ! πῶς νὰ φεύγουν δύνανται μακρὰν μας μεθ' ὁμοίας
Ταχύτητος, ὡς κ' ἡ πικρὰ τῆς δυστυχίας ὥρα!

Ὢ! εἶν' ἀδύνατον λοιπὸν ἓν ἴχνος των νὰ μείνῃ;
Διὰ παντὸς ἐσβέσθησαν, παρῆλθον δι' ἡμᾶς;
Ὁ χρόνος, ὅστις ἔδωκεν αὐτὰς, ὅστις τὰς σβύνει,
Δὲν θὰ μᾶς δώσῃ τὰς αὐτὰς καὶ ἄλλοτε στιγμάς;

Αἰωνιότης, παρελθὸν, μηδὲν, μυχοὶ σκοτίας,
Τί τὰς ἡμέρας κάμνετε, ὅσας μᾶς ἀφαιρεῖτε;
Δὲν θὰ μᾶς ἀποδώσητε τὰς τέρψεις μας τὰς θείας,
Ὅσας ἐντὸς τῆς κύλικος τοῦ βίου μας ἀντλεῖτε;

Ὢ! λίμνη, βράχοι, σπήλαια, ὢ δάση σιγαλέα,
Σεῖς, ὧν ὁ χρόνος φείδεται, ἅτιν' ἀνανεοῖ,
Τήρησον τῆς νυκτὸς αὐτῆς, ὢ φύσις μου ὡραία,
Κἂν τὴν ἐνθύμησιν, ἀφοῦ ὁ χρόνος σ' εὐνοεῖ.

Ὢ! ἔστω εἰς τὸ κῦμά σου, φαιδρὸν, ἢ ὠργισμένον,
Ὦ λίμνη, κ' εἰς τὸ θέαμα τῶν χαροπῶν βουνῶν σου,
Εἰς τὰς ἐλάτας σου αὐτὰς, κ' ἐπὶ τῶν κρεμαμένων
Σκοπέλων εἰς τὸ κάτοπτρον τῶν κυανῶν νερῶν σου.

Ὢ! ἔστω εἰς τὸν ζέφυρον, ὅστις στενάζει πνέων,
Εἰς τὴν ἠχὼ τῆς ὄχθης σου, ἥτις φαιδρὰ λαλεῖ,
Εἰς τὸν ἀργυρομέτωπον ἀστέρα, ὅστις χέων
Τὸ φέγγος του τὰ νῶτά σου τὰ ἤρεμα φιλεῖ.

Εἴθε ὁ στένων κάλαμος, ἡ αὖρα ἥτις κλαίει,
Τὰ θεῖά της ἀρώματα, ἡ μάγος ὅλη φύσις,
Καὶ ὅ,τι τέλος βλέπει τις, ὅ,τι ἀκούει, πνέει,
Εἴπωσιν ὅλα, λίμνη μου: Ἠ γ ά π η σ α ν, ἐπίσης.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ

(1870).

Οὕτως ἀεὶ ὠθούμενοι πρὸς νέας ἀκτὰς μόνον
Κ' εἰς νύκτα ἀνεπιστρεπεὶ συρόμενοι αἰωνίαν,
Εἰς τὸν βαθὺν καὶ ἄπλετον ὠκεανὸν τῶν χρόνων
Δὲν θ' ἀγκυροβολήσωμεν οὐδὲ ἡμέραν μίαν;

Ὦ λίμνη! μόλις ἔκλεισε τὸν βίον του εἷς χρόνος,
Κ' ἐγγὺς κυμάτων προσφιλῶν εἰς πέτραν πεφιλμένην
Ἰδέ με! μόνος ἔρχομαι καὶ θὰ καθήσω μόνος
Ὅπου κ' ἐκείνην ἄλλοτε προσεῖδες καθημένην.

Οὕτω καὶ τότ' ἐγόγγυζες ὑπὸ βαθεῖς σου βράχους
Καὶ εἰς πλευρὰς ἐθραύετο τὸ κῦμά σου ἀγρίας,
Οὕτω καὶ τότ' ὁ ἄνεμος ἀφροὺς πολυταράχους
Ἔῤῥιπτεν εἰς τοὺς πόδας της ὡς λίβανον λατρείας.

Σιγῇ μίαν ἐπλέομεν ἑσπέραν... ἐνθυμεῖσαι;
Καὶ ἄνω δὲν ἠκούετο καὶ κύκλῳ τῶν ὑδάτων
Ἢ τῶν ναυτῶν αἱ νωχελεῖς κωπηλασίαι κ' ἴσαι
Τὰ νῶτα κατακόπτουσαι ἁρμονικῶν κυμάτων.

Αἴφνης ἠκούσθη ἄγνωστος τῷ κόσμῳ μελῳδία
Καὶ ἀντελάλησεν αὐτὴν ἡ ὄχθη μαγευθεῖσα,
Τὸ κῦμα ἔτεινε τὸ οὖς ν' ἀκούσῃ, καὶ γλυκεῖα
Ἡ ἐρωμένη μοι φωνὴ μέλπει αὐτὰ ῥηγνῦσα.

« Εὐφρόσυνοι ὧραι, μὴ φεύγετε, στῆτε!
Ὦ χρόνε, τὴν πτῆσιν, τὸ βῆμά σου κράτει,
Φαιδροὶ νὰ γευθῶμεν χαρὰς ποῦ δωρεῖται
Νεότης φιλτάτη.

« Ὦ χρόνε, ἡμᾶς τοὺς ὀλβίους λησμόνει...
Καὶ φεῦγε πτερόπους δι' ὅσους θρηνοῦσι,
Διότι μαζύ σου κ' αἱ θλίψεις κ' οἱ πόνοι
Συνακολουθοῦσι.

« Στιγμὰς νὰ κρατήσω ζητῶ, πλὴν ματαίως·
Ὁ χρόνος δὲν μένει.
Φωνῶ εἰς τὴν νύκτα — προχώρει βραδέως! —
Κ' ἐχθρὰ ἡ πρωΐα-φωσφόρος προβαίνει.

« Λοιπὸν ἂς ἐρῶμεν! τὴν ὥραν ποῦ τρέχει
Ταχεῖς ἂς χαρῶμεν!
Δὲν ἔχομεν ὅρμον, ὁ χρόνος δὲν ἔχει
Ἀκτὴν, αὐτὸς τρέχει, ἡμεῖς δὲ περῶμεν. »

Χρόνε ζηλότυπε, στιγμαὶ ἀῤῥήτου εὐθυμίας
Καθ' ἃς ὁ ἔρως κύματα προχέει εὐφροσύνης
Νὰ φεύγωσ' εἶνε δυνατὸν μετὰ ὁρμῆς ὁμοίας
Ὡς φεύγουσι καὶ αἱ στιγμαὶ δακρύων καὶ ὀδύνης;

Καὶ πῶς, παρῆλθον ἐς ἀεὶ, κἂν μίαν δὲν ἀφῄρει;
Καὶ πῶς, οὐδὲ τὰ ἴχνη των δὲν θέλομεν κρατήσῃ!
Ὁ χρόνος ποῦ τὰς ἔδωκε καὶ τὰς συμπαρασύρει
Δὲν θέλει οὗτος εἰς ἡμᾶς καὶ πάλιν τὰς δωρήσῃ;

Αἰωνιότης, παρελθὸν, κενὸν, ἀβύσσου βάθη
Τί τὰς στιγμάς μας κάμνετε ἃς σεῖς ἀποῤῥοφᾶτε;
Λαλεῖτε: τέρψεις, ἔρωτας, ἐκστάσεις, θεῖα πάθη
Δὲν θὰ μᾶς τ' ἀποδώσητε ἀφοῦ μᾶς τ' ἀποσπᾶτε;

Ὦ λίμνη, βράχοι ἄφωνοι, ἄντρα, σκιώδη δάση,
Σεῖς ὧν ὁ χρόνος φείδεται, χαριτωμένη φύσις,
Ποῦ ὁ Θεὸς ἀνανεοῖ καὶ θάλλουσαν φυλάσσει,
Κἂν τῆς νυκτὸς τηρήσατε αὐτῆς τὰς ἐνθυμήσεις.

Εἰς τὴν γαλήνην τήρησον αὐτὰς κ' εἰς τρικυμίας,
Ὦ λίμνη μου, εἰς τὴν κλιτὺν τῶν λόφων τῶν γελώντων,
Εἰς τὰς πυκνὰς ἐλάτας σου καὶ εἰς τὰς ἀκρωρείας
Ποῦ βλέπουσιν ἐπικλινεῖς εἰς σὲ τὸ πρόσωπόν των.

Ἂς ἦναι εἰς τὸν ζέφυρον ὅστις περᾷ καὶ φρίσσει,
Εἰς τῶν ὀχθῶν σου τὴν βοὴν ἥτις ἠχοῦσα βαίνει,
Καὶ ὁ ἀργυροπρόσωπος ἀστὴρ ἂς τὰς κρατήσῃ
Ὅστις μὲ λάμψεις ἁπαλὰς τὸ στῆθός σου λευκαίνει.

Εἴθ' ὁ στενάζων ἄνεμος, ὁ καλαμὼν ποῦ κλαίει,
Τοῦ ἐλαφροῦ ἀέρος σου οἱ μοσχοβόλοι ὕμνοι
Καὶ πάντα ὅσα βλέπει τις, ἀκούει κ' ἀναπνέει,
Ὦ, εἴθε — Ἠγαπήσαμεν — νὰ εἴπωσιν, ὦ λίμνη.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΑΣΟΥΣΑ

(1872).

Ἀεὶ λοιπὸν ὠθούμενοι πρὸς νέας παραλίας,
Καὶ πρὸς νυκτὸς φερόμενοι τὸν ζόφον αἰωνίας,
Ποτὲ εἰς τὸν ἀείῤῥοον ὠκεανὸν τῶν χρόνων
Δὲν θ' ἀγκυροβολήσωμεν, οὐδ' ἐφ' ἡμέραν μόνον;

Ὦ λίμνη, ἔτος ἔληξε μόλις, καί, ὦ ἐλπίδες
Βροτῶν! ἐπὶ τῆς ὄχθης σου σήμερον τῆς ἐρήμου,
Ἰδέ! ς' τὴν πέτραν κάθημαι μόνος, ὅπου τὴν εἶδες
Νὰ κάθηται μαζῆ μου.

Οὕτω καὶ τότε τὰ γλαυκὰ νερά σου ἐκυμάτουν·
Εἰς βράχους οὕτως ἔθραυες τὸ κῦμα τὸ φλοισβῶδες·
Ὁμοίως ἄχνην ἔῤῥιπτες δρόσου ἔνθα ἐπάτουν
Οἱ λατρευτοί της πόδες.

Μίαν ἑσπέραν — ποία νύξ, τὴν ἐνθυμεῖσ'; ἐκείνη! —
Ἐπλέομεν. Δὲν ἤκουες ἐπάνω τῶν ὑδάτων
Παρὰ τῆς κώπης τὸν ῥυθμόν, τὸν θροῦν τῶν ἐν γαλήνῃ
Μελῳδικῶν κυμάτων.

Φθόγγοι ἐξαίφνης ἄγνωστοι εἰς τῶν βροτῶν τὴν χθόνα
Εἰς τὴν ἀκτὴν ἀντήχησαν τερπνὰ τὴν ἠρεμοῦσαν.
Καὶ τὴν πιστήν μου ἤκουσε τὸ κῦμά σου τρυγόνα
Τοιαῦτα ἐκφωνοῦσαν.

« Μὴ φεύγῃς, χρόνε ἄπονε, καὶ, ὧραι σεῖς, ταχείας
» Μὴ πτέρυγας κινεῖτε!
» Τῶν εὐτυχῶν μας ἡμερῶν τὰς τέρψεις τὰς βραχείας
» Νὰ δρέψωμεν ἀφῆτε!

» Πολλοὶ στενάζουν δυστυχεῖς καὶ σᾶς ἐπικαλοῦνται.
» Ὦ! δι' αὐτοὺς πετᾶτε!
» Ὁμοῦ μὲ τὰς ἡμέρας των αἱ λῦπαι ἀφαιροῦνται.
» Τοὺς εὐτυχεῖς ξεχνᾶτε!

» Ματαίως τώρα πλὴν ζητῶ στιγμάς τινας ἀκόμα.
» Φεῦ! ὁ καιρὸς ὁδεύει.
» Βράδυνε, λέγω, νὺξ τερπνή! καὶ τῆς αὐγῆς τὸ ὄμμα
» Τὴν νύκτα φυγαδεύει.

» Ἐλθὲ, ἀγάπη μου, ἐλθέ! τὴν ὥραν ἐσπευσμένα
» Ποῦ φεύγει ἂς χαρῶμεν!
» Ἀκτὴν δὲν ἔχει ὁ καιρὸς, ὁ ἄνθρωπος λιμένα.
» Ῥέει, κ' ἡμεῖς περῶμεν! » —

Καιρὲ ζηλότυπε, καὶ πῶς! αἱ ὧραι αἱ γλυκεῖαι,
Καθ' ἃς ὁ ἔρως ἡδονὰς μᾶς στέλλει οὐρανίας,
Ν' ἀφίπταντ' εἶναι δυνατὸν, ὡς αἱ στιγμαὶ ταχεῖαι
Καὶ αἱ τῆς δυστυχίας;

Πῶς! οὐδὲ κἂν ἓν ἴχνος των δὲν θέλει παραμείνει;
Ἐχάθησαν διὰ παντός; παρῆλθον τελευταῖον;
Ὁ χρόνος ὅστις ἔδωσεν αὐτὰς, ὅστις τὰς σβύνει,
Δὲν θὰ τὰς φέρῃ πλέον;

Αἰωνιότης, παρελθὸν, μηδὲν, ἄβυσσον χάος,
Τί τὰς ἡμέρας κάμνετε ὅσας χανδὸν ῥοφᾶτε;
Τί ὅσας τέρψεις, ὑψηλὰς ἐκστάσεις ἀεννάως,
Σκληρῶς μᾶς ἀποσπᾶτε;

Ὦ λίμνη! βράχοι ἄφωνοι! δάσος! ἀψύχων κτίσις!
Σεῖς ποῦ ὁ χρόνος φείδεται, κ᾽ ἀνανεοῖ ἂν φθείρῃ,
Τηρεῖτ᾽ ἐκείνης τῆς νυκτὸς, τὴν μνήμην κἂν, ὦ φύσις
Ὡραία, διατήρει!

Ἂς μέν᾽ εἰς τὴν γαλήνην σου, ἂς μέν᾽ εἰς τὰς θυέλλας,
Ὡραία λίμνη, κ᾽ ἐπ᾽ αὐτῶν τῶν λόφων τῶν φαιδρῶν σου,
Κ᾽ εἰς τὸν δρυμὸν τῶν ἐλατῶν ἐκεῖνον, ὅστις μέλας
Νεύει πρὸ τῶν ὀχθῶν σου!

Ἂς μέν᾽ εἰς τὸ κελάδημα τοῦ πνέοντος ζεφύρου,
Εἰς τῶν ἀκτῶν σου τοὺς διπλοῦς τὰς νύκτας ἀντιλάλους,
Καὶ εἰς τὸ ἄστρον τὸ γλυκὺ, ὅταν μὲ κῦμ᾽ ἀργύρου
Σοῦ λούῃ τὰς ὑφάλους!

Εἴθ᾽ ὁ στενάζων ἄνεμος, ὁ δόναξ ὅστις κλαίει,
Ὁ μυροβόλος σου αὐτὸς ἀὴρ καὶ ζωογόνος,
Καὶ ὅλα ὅσ᾽ ἀκούει τις, ἢ βλέπ᾽ ἢ ἀναπνέει,
« Ἠγάπησαν » νὰ λέγωσι τὰ πάντα ὁμοφώνως!

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ

(1878).

Πάντα λοιπὸν θὰ τρέχομε πρὸς ἄγνωστο ἀκρογιάλι,
Θὰ καταποντιζόμεθα 'ς τοῦ τάφου τὴ νυχτιὰ,
Χωρίς ποτ' ἕν' ἀπάνεμο μὲς 'ς τὴν ἀνεμοζάλη
Οὔτ' ἕνα καταφύγιο 'ς τὴ βαρυχειμωνιά!

Κύτταξε, λίμνη, κύτταξε! Δὲν ἔκλεισ' ἕνας χρόνος
Πὤπεζε μὲ τὸ κῦμά σου χαρούμενη, τρελλὴ,
Καὶ τώρα, τώρα ὁ δύστυχος, κάθομαι, λίμνη, μόνος
'Σ τὴν πέτρα ἐδ' ὅπου πάντοτε μᾶς ἔβλεπες μαζύ.

Καθὼς καὶ τώρα ἐμούγγριζες καὶ τότε ἀγριεμένη
Κ' ἐξέσχιζες τὰ στήθη σου 'ς τοῦ βράχου τὰ πλευρὰ,
'Ανήσυχη ἐπαράδερνες 'ς τὴν ἄκρη θυμωμένη
Κ' ἐράντιζες τὰ πόδια της μὲ τὸν ἀφρὸ συχνά.

Θυμᾶσαι, λίμνη, μόνοι μας, μιὰ νύχτα ἐγὼ κ' ἐκείνη
'Ελάμναμε ἄφωνοι οἱ φτωχοὶ 'ς τὰ κρύα σου νερὰ,
Τ' ἀγέρι δὲν ἀνάσενε, εἶχες καὶ σὺ γαλήνη
'Σ τὸν ὕπνο σου δὲν ἄκουες παρὰ τὰ δυὸ κουπιά.

Μὲ μιᾶς τραγοῦδι οὐράνιο, πρωτάκουστο, δροσάτο
Τὸ γέρο τὸν ἀντίλαλο τριγύρω μας ξυπνᾷ.
"Εμειν' εὐθὺς παράλυτο τὸ κῦμά σου τὸ ἀφράτο
Καὶ τέτοια λόγια ἀκούστηκαν, θυμᾶσαι, ἁρμονικά.

« Δίπλωσε, χρόνε, δίπλωσε τ' ἀκούραστα φτερά σου
Ὥραις γλυκαὶς μὴν τρέχετε, σταθῆτε μιὰ στιγμή,
Καὶ σὺ μὴ φεύγῃς, νύχτα μου, μὲ τὴν ἀστροφεγγιά σου,
Τώρα ποῦ ζευγαρώσαμε εἶν' εὔμορφη ἡ ζωή. »

« Τοῦ κόσμου αὐτοῦ τὰ βάσανα, τὴν ἐρημιά, τὴ φτώχια
Θέλουν νὰ φύγουν ἄμετροι· γι' αὐτοὺς γοργὰ γοργά,
Χρόνε μου, πέτα κι' ἄφισε 'ς τοῦ ἔρωτα τὰ βρόχια
Τὰ δυό μας νὰ χορτάσωμε τόσο γλυκειὰ σκλαβιά. »

« Τοῦ κάκου! Ἡ ὥραις φεύγουνε... Κανεὶς δὲν μὲ προσμένει..
Κανεὶς δὲν μ' ἀκουρμένεται... Ἡ νύχτα εἶναι σκληρή...
Ἀχνίζουν τ' ἄστρα, χάνονται... Κρυφὰ κρυφὰ προβαίνει
Τἄσπλαχνο γλυκοχάραμμα... Λυπήσου μας αὐγή!... »

« Τοῦ κάκου! Ὅλα ξεγέλασμα, εἶν' ὄνειρα καὶ πλάνη,
Ζωή μας εἶν' ἡ ἀγάπη μας καὶ μοναχὴ χαρά,
Ἂς μὴ ζητοῦμε ἀνύπαρχτο 'ς τὸν κόσμο ἄλλο λιμάνι,
Τοῦ χρόνου ἡ ἄγρια θάλασσα δὲν ἔχει ἀκρογιαλιά. »

« Χρόνε ζηλιάρη, δύστροπε! Πέ μου γιατί νὰ σβυῶνται
Σὰν ἀστραπὴ νὰ φεύγουνε ἡ ὥραις τῆς χαρᾶς
Καθὼς πετοῦν καὶ φεύγουνε χωρὶς νὰ λησμονιῶνται
Κ' ἡ μαύραις, κ' ἡ ὁλόπικραις στιγμαὶς τῆς συφορᾶς; »

« Ἀπ' τὴ βαθειὰν τὴν ἄβυσσον ὁποῦ μᾶς καταπίνει
Ἀπ' τὴν αἰωνιότητα ὁποῦ μᾶς πλημμυρεῖ
Τίποτε, χρόνε, τίποτε 'ς τὸ φῶς δὲν ἀναδίνει,
Δὲν ξεφυτρώνει τίποτε... ὅλα τὰ τρῶς ἐσύ. »

« Λοιπὸν ἀπ' ὅσα ἐχάρηκα δὲ θ' ἀπομείνῃ τρίμμα
Δὲν θὰ ν' ἀφίσω τίποτε 'ς αὐτὴν τὴ μαύρη γῆ!
'Απ' τὸ γοργό μας πέρασμα δὲν εἶναι τάχα κρῖμα
Νὰ μὴ σωθῇ ἕνα πάτημα, ὦ χρόνε ἀδικητή; . . . »

Ὦ λίμνη, ὦ βράχοι μου ἄφωνοι, ὦ σεῖς σπηλιαὶς καὶ δάση
Ποῦ βλέπετε τὸν πόνο μου μιὰ χάρη σᾶς ζητῶ,
'Εσεῖς ὁποῦ δὲ σκιάζεσθε κανεὶς νὰ σᾶς χαλάσῃ
Ποτὲ μὴ μᾶς ξεχάσετε 'ς τὸ μνῆμ' ἂν πάω κ' ἐγώ.

Κι' ὅταν σὲ δέρνῃ ὁ σύφουνας, κι' ὅταν βαθειὰ κοιμᾶσαι,
Ὦ λίμνη μου ἀφροστέφανη, νὰ μὴ μᾶς λησμονῇς,
'Εσ' εἶδες τὴν ἀγάπη μας καὶ μόνη ἐσὺ θυμᾶσαι
Πῶς ἄναφταν τὰ στήθη μας καὶ θὰ μᾶς συμπονῇς.

Θέλω τὰ πεῦκα, τὰ ἔλατα, οἱ βράχοι, ἡ ῥεμματιά σου,
Τ' ἀφροῦ σου τὸ μουρμούρισμα, τ' ἀντίλαλου ἡ φωνή,
Τὰ δροσερά σου σύγνεφα, τ' ἀγέρι, ἡ καταχνιά σου,
'Η βρύση, ὁ καλαμιώνας σου, τὸ χόρτο, τὸ πουλί,

Τ' ἄστρο τ' ἀσημομέτωπο, ἡ μυρωδιὰ ποῦ χύνει
Τὸ γαλανὸ τὸ κῦμά σου, ὦ λίμνη μου γλυκειά,
Ὅ,τι 'ς τὴν πλάση ἔχει αἴσθηση, πνοή, νοημοσύνη,
Ὅλα νὰ λένε. . . . « 'Αγάπησαν, τὰ μαῦρα, φλογερά! »